

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/74/2022
Identifikačné číslo spisu:	2118203751
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2118203751.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobkyne B. T., D. XX. O. XXXX, H. XX, A - XXXX F., F. F., zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Zajacom, 841 05 Bratislava, Jána Stanislava 39, IČO: 42 185 858, proti žalovanému M. A. Z., U., H., A. XX, správcovi úpadcu ELSO spol. s r.o. v konkurze, Šamorín, Kúpeľná 1/2014, IČO: 31 337 511, o obnovu konania, v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. augusta 2022 sp. zn. 31CoKR/3/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením z 18. decembra 2018 č. k. 36Cbi/12/2018-61, žalobu, ktorou žalobkyňa žiadala povoliť obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36Cbi/7/2012 odmietol s poukazom na § 413 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) z dôvodu oneskoreného podania a podľa § 262 ods.1 v spojení s § 255 ods.1 CSP priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa podala žalobu na poštovú prepravu 25. apríla 2018, ako je preukázané podacou pečiatkou prijímajúcej pošty umiestnenou na obálke obsahujúcej žalobu, doručenej súdu 27. apríla 2018 (č.l. 11). Lehota na podanie žaloby na obnovu konania je upravená v ust. § 403 CSP a žalobkyňa žalobu na obnovu konania podala až po uplynutí zákonnej trojmesačnej subjektívnej lehoty plynúcej v rámci trojročnej objektívnej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia, teda ju podala oneskorene.

2.1. Súd prvej inštancie vychádzal z úradného záznamu súdnej tajomníčky (č.l. 60) zo 17. decembra 2018, ktorá zistila, že žaloba na obnovu konania bola Okresnému súdu Trnava doručená poštou 27. apríla 2018, ako vyplýva potvrdenie na č.l. 11 spisu, v tento deň bola na podateľni súdu zapísaná,

naskenovaná a bola jej pridelená sp. zn.: 36Cbi/12/2018. Uviedol, že ak by bola žaloba podaná elektronicky (e-mailom) 19. apríla 2018, tak podľa stanoviska súdnej tajomníčky uvedenom v úradnom zázname, by žaloba bola podateľňou súdu v čase stránkových hodín ihneď zapísaná. Ak by advokát žalobkyne podal žalobu elektronicky 19. apríla 2018 v čase 17.52 hod., t.j. v čase, kedy sa na podateľni tunajšieho súdu nikto nenachádzal, žaloba by bola zapísaná s dátumom 20. apríla 2018. Ak by advokát žalobkyne podal žalobu 19. apríla 2018 e-mailom, podateľňa okresného súdu by žalobu zapísala hneď v ten deň, ako bol e-mail doručený súdu, ak by bol podaný počas pracovného času. Avšak na žalobu by sa neprihliadalo z dôvodu, že žaloba zaslaná e-mailom musí byť v lehote troch dní doplnená v písomnej forme, alebo cez ústredný portál verejnej správy (ÚPVS). Lehota v tomto prípade dodržaná nebola (cestou pošty doručené 27. apríla 2018). Okresný súd tak skonštatoval, že žaloba na obnovu konania nebola podaná včas a tým nebol ani dôvod rozhodovať o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 36Cbi/7/2012-140 z 18. februára 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 31CoKR/3/2015-176 z 20. júna 2016, preto i návrh na odklad vykonateľnosti zamietol.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) ako súd odvolací, uznesením z 28. januára 2020 č.k. 21CoKR/5/2019-149, odvolaním žalobkyne napadnuté uznesenie okresného súdu z 18. decembra 2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po preskúmaní obsahu spisu, oboznámení sa s postupom prvoinštančného súdu, s rozsahom vykonaného dokazovania a právnym posúdením veci prisvedčil žalobkyni a skonštatoval, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd sa predovšetkým zamerlal na splnenie podmienky dodržania lehoty vyžadovanej ust. § 403 ods.1 CSP, ktorá je určujúcou pre posúdenie včasnosti podania žaloby na obnovu konania. Na ozrejmienie uviedol, že súd prvej inštancie rozhodnutie o zmeškaní lehoty založil na zisťovaní vykonanom súdnou tajomníčkou R. O. zo 17. decembra 2018, ktorá popísala zistenia z elektronického súdneho spisu v Úradnom zázname (č.l. 60) a ktoré závery prvoinštančný súd prevzal do odôvodnenia rozhodnutia bez toho, aby sa vyporiadal s nesprávnym údajom o lehote troch dní, v ktorej sa musí žaloba doručená e-mailom doručiť súdu v listinnej podobe, hoci už od 1. júla 2016 platí lehota desiatich dní a následne súd žalobu podľa § 413 ods.1 písm. b) CSP odmietol. Odvolací súd po vykonanom šetrení prostredníctvom pracovníka oddelenia informatiky na Krajskom súde v Trnave zistil, že na prijímajúci server elektronickej schránky Okresného súdu Trnava bol 19. apríla 2018 o 17.53 hod. doručený e-mail v časti predmetu označený ako - podanie žaloby (žaloba), obsahujúci prílohy: Žaloba na obnovu konania - B. T..pdf, ktorý bol odoslaný z adresy a@b.c s dátumom 19. apríla 2018 o 17.52 hod. Odvolací súd zdôraznil, že pre zachovanie lehoty na podanie odvolania nie je rozhodujúci okamih odoslania e-mailu, ale okamih doručenia e-mailovej správy súdu - i keď sa tak stalo po úradných hodinách súdu, a teda ak subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť dňom 19. januára 2018, tak podľa § 121 ods. 3 CSP uplynula 19. apríla 2018. Pre kvalifikované podanie sa vyžaduje, aby žaloba doručená elektronicky do schránky „podatelnaOSTT@justice.sk“, keďže išlo o elektronické podanie e-mailom, bolo podľa § 125 ods. 1 CSP dodatočne do 10 dní doručené v listinnej podobe, alebo v elektronickej podobe autorizované podľa cit. zákona. Z obsahu spisu odvolaciemu súdu vyplynul záver, že prvoinštančnému súdu bolo podanie zapísané ako „Potvrdenie“ na č.l. 11 už doručené elektronicky 19. apríla 2018, ktoré bolo súdu 27. apríla 2018 doručené v listinnej podobe, čo znamená, že podanie doručené do e-mailovej schránky súdu bolo podaním, ktoré po jeho doručení v listinnej podobe vyvolávalo účinky, ktoré s tým zákon spája. Listinná podoba je zhodná s podobou elektronicou bez autorizácie, preto podanie doručené prvoinštančnému súdu elektronicky e-mailovou poštou bez autorizácie 19. januára 2018, doplnené v listinnej podobe a doručené súdu 25. apríla 2018, ktorého obsahom bola žaloba na obnovu konania bolo podľa záveru odvolacieho súdu podané včas, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom sa musel prvoinštančný súd už zaoberať samotným podaním.

4. Okresný súd rozsudkom z 25. novembra 2020 č. k. 36Cbi/12/2018-241, povolil obnovu konania

vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36Cbi/7/2012 (výrok I), odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Trnava z 18. februára 2015 č. k. 36Cbi/7/2012-140 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 20. júna 2016 č. k. 31CoKR/3/2015-176 (výrok II) a uložil úpadcovi povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok III).

4.1. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd uviedol, že Okresný súd Trnava rozsudkom z 18. februára 2015 č. k. 36Cbi/7/2012-140 (ďalej len „prvoinštančný rozsudok“) vo veci žalobcu (tu: žalovaného) M. A. Z., U., správca úpadcu ELSO, spol. s r.o., proti žalovanej (tu: žalobkyni) B. T. o určenie neúčinnosti právneho úkonu, rozhodol tak, že vyplatenie záväzku úpadcu žalovanej dňa 31. januára 2011 vo výške 281 212,75 eura v zmysle výdavkového pokladničného dokladu z 31. januára 2011 (ďalej len „VPD“) je voči konkurzným veriteľom v konkurze úpadcu vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25K/33/2011 právne neúčinné. Zároveň súd uložil žalovanej povinnosť poskytnúť konkurzným veriteľom úpadcu peňažnú náhradu v rovnakej sume do dotknutej podstaty.

4.2. Z priebehu konania okresnému súdu vyplynulo, že 17. marca 2015 bola žalobkyni doručená zásielka, obsahom ktorej bol prvoinštančný rozsudok. Dňa 22. marca 2015 sa žalobkyňa osobne stretla so svedkom p. Z., ktorý ju informoval o súdnom konaní prebiehajúcom na Slovensku, ktorého mala byť účastníčkou, a v ktorom malo byť sfaľované plnomocenstvo ňou udelené na zastupovanie v konaní zástupcom AK Herceg s.r.o. a mal byť aj sfaľovaný listinný dôkaz predložený v pôvodnom konaní - VPD. O pôvodnom súdnom konaní sa žalobkyňa dozvedela už v marci roku 2015, keďže na osobnom stretnutí so svedkom Z. bolo predmetom rozhovoru aj súdne konanie, v súvislosti s ktorým mala byť od nej požadovaná pohľadávka, a v súvislosti s ktorým súdnym konaním a v ňom uplatňovanou pohľadávkou jej svedok Z. podpísal písomné potvrdenia o sfaľovaní listinného dôkazu - VPD predloženého v pôvodnom súdnom konaní a plnomocenstva na zastupovanie. Žalobkyňa sa síce o VPD dozvedela ešte v priebehu pôvodného súdneho konania, najneskôr v marci 2015, avšak bola svedkom Z. ubezpečená, že tento dôkaz nemá žiadnu relevanciu, keďže on sám jej potvrdil a vyhlásil, že žiadnu finančnú sumu jej nikdy na základe tohto dôkazu (VPD) nevyplatil. Svedok Z. tak pred žalobkyňou sám priznal sfaľovanie listín a ubezpečil ju, že vec dorieši. Dňa 20. júna 2016 Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 31CoKR/3/2015-176 (ďalej len „druhoinsťančný rozsudok“) potvrdil prvoinštančný rozsudok, ktorý sa následne stal právoplatným 18. júla 2016.

4.3. Okresný súd v súdnej veci s odkazom na ust. § 413 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že medzi stranami je sporné, či žaloba o obnovu konania bola podaná včas, pričom za podstatné považoval rozlišovať dve veci, a to a) kedy sa žalobkyňa dozvedela (mohla dozvedieť) o samotnom súdnom konaní vedenom voči nej a b) kedy sa dozvedela (mohla dozvedieť) o dôvode obnovy konania. Dôvodom obnovy konania je podľa okresného súdu skutočnosť, že v pôvodnom konaní mal pri rozhodovaní súd predovšetkým vychádzať z listinného dôkazu - VPD, o pravosti ktorého súd v tom čase nemal pochybnosť a posúdil ho ako hodnoverný. Domnienka žalobkyne o tom, že sa jej súdne konanie vzhľadom na potvrdenie sfaľovania pokladničného dokladu a plnomocenstva nedotýka je síce pri posudzovaní jej možnosti dozvedieť sa o dôvode obnovy konania relevantná a súd prvej inštancie ju vyhodnocoval, ale zásadné bolo podľa okresného súdu to, že v marci 2015 ešte nebolo v pôvodnom súdnom konaní právoplatne rozhodnuté, t.j. nebolo zrejmé, že existuje judikovaná pohľadávka voči žalobkyni, a čo je rozhodujúce právoplatná pohľadávka je priznaná na základe dokazovania vychádzajúceho zo spochybného (sfaľovaného) dôkazu. Preto aj vedomosť žalobkyne výlučne len o tom, že sa vedie súdne konanie, ktorého mala byť účastníčkou v spojení s jej vedomosťou o sfaľovaní rozhodujúceho dôkazu bola z pohľadu posúdenia jej možnej vedomosti o dôvode obnovy podľa okresného súdu irelevantná. Okresný súd ďalej uviedol, že dôvodom obnovy nie je samotné súdne konanie, ale právoplatné skončenie súdneho sporu, v ktorom súd pri priznaní pohľadávky voči žalovanej vychádzal ako z rozhodného dôkazu z listinného dôkazu, o ktorom žalobkyňa mala vedomosť, že je sfaľovaný, spochybnený, a o ktorom sa oprávnené, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu (potvrdenie svedka Z. o sfaľovaní dôkazu, jeho ubezpečenie, že pred súdom potvrdí nevyplatenie sumy, že súd s ňou nekoná atď.) domnievala, že tento tak aj bude súdom vyhodnotený a na jeho základe nebude voči nej priznaná žiadna pohľadávka. Preto zaujal súd prvej inštancie názor, že žalobkyňa sa objektívne v roku 2015 o dôvode obnovy konania ešte dozvedieť nemohla, a preto v tom čase, resp.

najskôr od začatia plynutia objektívnej lehoty 19. júla 2016 (deň po právoplatnosti) subjektívna lehota žalobkyni nemohla načať plynúť. Rozhodujúce podľa okresného súdu bolo, kedy preukázateľne bol druhoінстанčný rozsudok doručený žalobkyni a - ako sama priznala - bolo to až 31. januára 2018. Preto najskôr až 1. februára 2018 (deň nasledujúci po rozhodnej skutočnosti) mohla a začala plynúť trojmesačná subjektívna lehota, ktorá uplynula 1. mája 2018. Okresný súd zdôraznil, že v tej dobe už bolo pôvodné súdne konanie skončené a rozsudok bol od 18. júla 2016 právoplatný, t.j. nastala aj skutočnosť zakladajúca dôvod obnovy konania, ako je to zdôvodnené vyššie. Takže na určenie začiatku subjektívnej lehoty má význam súčasné naplnenie dvoch podmienok, a to doručenie rozsudku žalovanej a jeho právoplatnosť. Až to bol podľa súdu prvej inštancie moment, keď sa žalobkyňa mohla dozvedieť o dôvode obnovy konania (ktorým je skutočnosť, že v pôvodnom súdnom konaní mal súd pri rozhodovaní vychádzať z listinného dôkazu, ktorého pravosť spochybňuje). Keďže žaloba bola podaná 19. apríla 2018, tak bola podaná včas. Až po vydaní odvolacieho rozsudku 20. júna 2016 a „správoplatnení“ celej veci 18. júla 2016 sa podľa okresného súdu naplnil dôvod obnovy, o ktorom sa žalobkyňa mohla vzhľadom na preukázané skutočnosti dozvedieť najskôr až 31. januára 2018. Preto ak v konaní bolo preukázané, že jej bol zo strany AK Herceg, s.r.o. 17. marca 2015 doručený výlučne iba rozsudok súdu prvej inštancie z 18. februára 2015, tak to samé o sebe taktiež ešte neznamena, že sa žalobkyňa mohla objektívne dozvedieť o dôvode obnovy konania. Až rozhodnutím odvolacieho súdu bolo podľa súdu prvej inštancie definitívne v pôvodnom súdnom konaní rozhodnuté proti žalobkyni na základe spochybneného listinného dôkazu. Na základe toho zaujal súd prvej inštancie názor, že nie je dôležité, kedy bol žalobkyni doručený výlučne iba (neprávoplatný) prvoінстанčný rozsudok, ale kedy jej bol doručený rozsudok právoplatný. V súvislosti s § 397 písm. a) CSP súd prvej inštancie skonštatoval, že ak by sa žalovaná riadne zúčastnila pôvodného konania (bola riadne zastúpená), tak bezpochyby mohla súdu predložiť dôkazy týkajúce sa predmetu pôvodného konania, ktoré označuje a navrhuje až v tomto konaní o obnove konania. V žalobe žalobkyňa označila za takéto dôkazy písomné potvrdenia vystavené jej svedkom Z. dňa 22. marca 2015, ktoré spochybňujú pravosť VPD z 31. januára 2011 ako rozhodujúceho dôkazu v pôvodnom konaní a plnomocenstva majúceho byť udeleného žalobkyňou AK Herceg s.r.o. v pôvodnom konaní. Ďalším dôkazom, ktorý žalobkyňa označila a v pôvodnom konaní nemohla predložiť, je výsluch jej samotnej (výsluch strany), a osobný výsluch svedka Z.. Bolo podľa záverov súdu prvej inštancie zrejmé, že ak by dané dôkazy boli v pôvodnom konaní použité a vykonané, tak tieto mohli pre žalobkyňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pôvodného konania, keďže súd pri pôvodnom rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že žalobkyni bola úpadcom (dlžníkom) zastúpeným svedkom Z. suma 281 212,75 eura riadne vyplatená, ktorú skutočnosť mal preukazovať listinný dôkaz - VPD z 31. januára 2011. Uvedená skutočnosť je v konaní o obnovu konania dostatočne hodnoverne spochybňovaná výsluchom žalobkyne, svedka Z., písomnými potvrdeniami svedka Z., ale je taktiež relevantne spochybnený aj samotný listinný dôkaz predložený v pôvodnom konaní. Otázka sfalšovania plnomocenstva má význam iba v tej súvislosti, že žalovaná „bez svojej viny“ nemohla použiť v pôvodnom konaní relevantné dôkazy, keďže sa „bez svojej viny“ nemohla konania riadne zúčastniť a brániť sa aj predkladaním ďalších dôkazov. Dokazovaním vykonaným v konaní o obnovu konania bolo spochybnené udelenie plnomocenstva žalobkyňou, resp. nebolo preukázané, že plnomocenstvo udelila žalobkyňa a jej podpis na plnomocenstve je jej pravým vlastnoručným podpisom. V konaní tak bolo podľa okresného súdu preukázané, že v pôvodnom konaní bez svojej viny nemohla použiť relevantné dôkazy, keďže nebola v konaní platne, účinné a riadne zastúpená. Osobná účasť žalobkyne v konaní by znamenala jej možnosť predkladať relevantné dôkazy spochybňujúce tvrdený stav a dôkazy protistrany (tak ako to urobila v konaní o obnovu konania) a tým bez pochybností mohla privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie. Žalobkyňa v konaní o obnovu uviedla konkrétny dôkaz - výpoveď svedka Z., ktorý spochybňuje pravosť v pôvodnom konaní predloženého dôkazu - VPD. Je podľa okresného súdu nepochybné, že nové predložené dôkazy - výpoveď žalobkyne, ale najmä výpoveď svedka Z. môžu pre žalobkyňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keďže pokladničný doklad bol rozhodujúcim dôkazom, na základe ktorého súd žalobe v pôvodnom konaní vyhovel a žalovanej uložil povinnosť poskytnúť do dotknutej podstaty sumu 281 212,75 eura. Ak je daný dôkaz spochybnený, tak je možné, že žalobe v pôvodnom konaní vyhovené nebude, bude zamietnutá, čo je bezpochyby pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Je tak podľa okresného súdu naplnená aj tretia zákonná podmienka obnovy konania zadefinovaná v § 397 písm. a) CSP (...ak môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci). Súd prvej inštancie nezistil neprípustnosť žaloby na obnovu konania podľa § 399

CSP, pretože v zistenom a preukázanom skutkovom a právnom stave nevidel naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa žalovaným presadzovaného § 420 písm. c) CSP, ktorý rieši úplne inú situáciu (nedostatok procesnej spôsobilosti strany a absenciu konania jej zástupcu, opatrovníka). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov obnovy konania v zmysle § 397 písm. a) CSP, a preto povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36Cbi/7/2012.

4.4. Súd prvej inštancie tiež dospel k záveru, že je dôvodné vyhovieť návrhu žalobkyne na odklad vykonateľnosti napadnutých právoplatných rozsudkov na čas do povolenia obnovy pôvodného konania podľa § 412 CSP a za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval značnú výšku vymáhateľnej pohľadávky priznanej proti žalobkyni v pôvodnom konaní. O náhrade trov konania rozhodoval súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni priznal v celom rozsahu náhradu trov konania a uložil úpadcovi, ktorého v konaní zastupuje správca ako žalovaný, povinnosť ich žalobkyni zaplatiť.

5. Odvolací súd rozsudkom z 23. augusta 2022 č. k. 31CoKR/3/2021-305, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žaloba na obnovu konania právoplatne skončeného rozsudkom Okresného súdu Trnava z 18. februára 2015 č. k. 36Cbi/7/2012-140 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 20. júna 2016 č. k. 31CoKR/3/2015-176 sa zamietá (výrok I.), napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zmenil tak, že návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Trnava z 18. februára 2015 č. k. 36Cbi/7/2012-140 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 20. júna 2016 č. k. 31CoKR/3/2015-176 sa zamietá (výrok II.) a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania (výrok III.).

5.1. Odvolací súd v úvode svojho rozsudku uviedol, že z hľadiska § 397 písm. a) CSP je podstatné, či žalobkyňa nemohla skutočnosti (sfalšované podpisy žalobkyne na plnomocenstve zo 4. septembra 2012, na základe ktorého ju v pôvodnom konaní zastupovala AK Herceg, s.r.o., a na VPD z 31. januára 2011, ktorý bol v konaní úspešne použitý proti nej ako dôkaz o tom, že prijala žalovanú sumu) bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní a na zodpovedanie tejto otázky je nevyhnutné najprv ustáliť, kedy získala žalobkyňa vedomosť o týchto skutočnostiach. Odvolací súd v uvedenom rozsahu prebral skutkový stav ustálený súdom prvej inštancie, pretože nezistil, že by súd prvej inštancie porušil pravidlá pri hodnotení dôkazov (čl. 15 a § 191 CSP) a jeho myšlienkový postup je z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne zreteľný, zistený skutkový stav však bolo podľa odvolacieho súdu potrebné právne posúdiť odlišne.

5.2. Krajský súd zhodne so súdom prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa sa o skutočnostiach, ktoré uplatnila ako dôvod obnovy konania, dozvedela ešte počas pôvodného konania. Pre poriadok odvolací súd poznamenal, že toto zistenie nie je v rozpore s názorom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa sa o dôvode „obnovy konania“ (nie o skutočnostiach, ktoré mohla použiť v pôvodnom konaní) dozvedela až v roku 2018, pretože v tomto rozsahu súd prvej inštancie vychádzal z právneho názoru, že o dôvode „obnovy konania“ sa žalobkyňa nemohla dozvedieť skôr, než sa konanie právoplatne skončilo, pretože kým konanie nie je skončené, nemožno ani hovoriť o jeho obnove. Faktom ale podľa odvolacieho súdu ostáva, že žalobkyňa o skutočnostiach, ktoré mohla použiť v pôvodnom konaní, vedela už v marci 2015, čo aj súd prvej inštancie správne ustálil a napriek tomu, že žalobkyňa o nich vedela, tieto v pôvodnom konaní nepoužila, čo bolo nesporné. Odvolací súd ďalej uviedol, že vedomosť o vyššie uvedených skutočnostiach predstavuje nepochybne objektívnu možnosť ich v pôvodnom konaní použiť, CSP však zmierňuje túto požiadavku tým, že ukladá súdu skúmať, či možno tomu, kto sa obnovy konania domáha, pripísať vinu za to, že ich nepoužil. Zo spisu bolo podľa odvolacieho súdu zrejmé, že odvolanie, ktoré podala AK Herceg, s.r.o., vyvolalo v pôvodnom konaní začatie odvolacieho konania, v dôsledku čoho mala žalobkyňa možnosť odvolaciemu súdu oznámiť skutočnosti, o ktorých sa dozvedela, a predložiť listiny preukazujúce sfalšovanie jej podpisov, ktoré získala od svedka Z.. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti nezistil žiadne okolnosti, ktoré by žalobkyni znemožňovali dané skutočnosti použiť v pôvodnom konaní, a to dokonca hneď, ako sa o nich dozvedela. V dôsledku toho odvolací súd uzavrel, že žalobkyňa procesne zavinila, že tieto skutočnosti neboli súdu oznámené.

5.3. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie pochybil aj v tom smere, a zo zisteného skutkového stavu vyvodil nesprávny právny záver o tom, že žalobkyňa nemohla relevantné skutočnosti použiť bez svojej viny. Zo zisteného skutkového stavu bolo podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalobkyňa sa spoľahla, že jej súdny spor, v ktorom bola ako žalovaná zaviazaná na zaplatenie sumy 281 212,75 eura, sa podujal vyriešiť práve ten (p. Z.), kto sa jej priznal k sfaľšovaniu jej podpisov na plnomocenstve a kľúčovom dôkaze. Uvedené podľa odvolacieho súdu naznačuje priam nezáujem na riadnom vyriešení veci, čo vylučuje, aby sa žalobkyňa zbavila zodpovednosti za nepriaznivé následky v jej majetkovej sfére. Nedostatočný záujem, ktorý by takisto neumožňoval žalobkyňu spravodlivo zbaviť zodpovednosti za svoj liknavý prístup, odvolací súd videl aj v tom, že žalobkyňa podľa svojho tvrdenia sa ešte v roku 2010 s manželom dohodla, že sa „o nič nechce starať“ (č.l. 205) a poverila ho, aby za ňu vybavoval komunikáciu so súdmi, v dôsledku čoho bola aj žaloba v pôvodnom konaní spolu s uznesením obsahujúcim výzvu, aby sa k nej žalobkyňa vyjadrila, doručená v roku 2012 spolu s prekladmi do rúk jej manžela, a nie jej samotnej. Súdom prvej inštancie ustálené správanie žalobkyne teda podľa úvahy krajského súdu nemožno právne kvalifikovať ako konanie, ktoré zákon považuje za nezavinené, v dôsledku čoho nie je splnená podmienka nemožnosti uplatnenia skutočností bez viny dotknutej osoby.

5.4. Odvolací súd nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie (bod 35. napadnutého rozsudku), že sfaľšovaný podpis na plnomocenstve preukazuje, že žalobkyňa bez svojej viny nemohla označiť dôkazy a pod. Nebolo podľa krajského súdu síce preukázané, že by žalobkyňa zavinila sfaľšovanie svojho podpisu na plnomocenstve, no je podstatné, že žalobkyňa sa o falošnom podpise dozvedela ešte pred právoplatným skončením veci a mala preto objektívnu možnosť okamžite zasiahnuť do pôvodného konania, či už vlastnou účasťou alebo prostredníctvom iného zástupcu splnomocneného podľa jej vlastného výberu, pri ktorom by mohol byť predpoklad, že bude riadne chrániť jej práva. Ak tak neurobila ani do vydania druhoінштанčného rozhodnutia, nemožno podľa krajského súdu hovoriť o tom, že svoje práva neuplatnila bez svojej viny, žalobkyňa sa nemôže zbaviť zodpovednosti tým, že sa spoľahne na osobu, ktorá sfaľšovala jej podpisy, nakoľko ubezpečenie osoby, ktorá predtým konala v rozpore so záujmami žalobkyne, nemožno považovať za zbavujúce žalobkyňu zodpovednosti za neuplatnenie prostriedkov procesnej obrany v pôvodnom konaní. To, že takto poverená osoba neurobila v mene žalobkyne voči súdu žiadny úkon, ktorým by upozornila na sfaľšované podpisy žalobkyne, nemožno za okolností danej veci vykladať ako žalobkyňou nezavinенý stav, žalobkyňa nič nebránilo v tom, aby prostriedky procesnej obrany, na ktoré sa odvoláva v žalobe na obnovu konania, použila už v pôvodnom konaní. Odvolací súd pripomenul, že napokon i súd prvej inštancie zaujal názor, že ak by sa žalobkyňa pôvodného konania riadne zúčastnila, mohla predložiť dôkazy, ktoré označila až v žalobe na obnovu konania (napr. sfaľšovaný VPD). Úvahy súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby by mohli byť podľa krajského súdu správne, keby žalobkyňa o pôvodnom súdnom konaní vôbec nevedela, no v zásade tiež len za predpokladu, že by bola vylúčená jej zodpovednosť za túto nevedomosť, pretože len vtedy by naozaj nemohla dôkazy bez svojej viny predložiť. K polemike súdu prvej inštancie o jazykovej bariére na strane žalobkyne krajský súd doplnil, že túto vníma ako nadbytočnú, pretože žalobkyňa v prvoінштанčnom konaní nikdy netvrdila, že sa nevedela s prvoінштанčným rozsudkom oboznámiť preto, lebo bol v slovenčine (tvrdila, že zásielku prevzala a neotvorenú ju odovzdala manželovi). Odvolací súd záverom dodal, že súd prvej inštancie zistený skutkový stav síce podriadil pod správny právny predpis [§ 397 písm. a) CSP], ale tento nesprávne aplikoval, pretože nepoužitie skutočností, ktoré boli dôvodom obnovy konania, žalobkyňou v pôvodnom konaní mal vyhodnotiť ako zavinенé a žalobu na obnovu konania mal zamietnuť (§ 414 CSP). Dopustil sa tým nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd preto napadnutý rozsudok vo výroku I. zmenil (§ 388 CSP) tak, že žalobu na obnovu konania zamietol (výrok I.).

5.5. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým odložil vykonateľnosť prvoінштанčného a druhoінштанčného rozsudku, dal odvolací súd za pravdu žalovanému, že len výška pohľadávky bez ďalšieho nezakladá dôvod hodný osobitného zreteľa, a to o to viac, keď žalobkyňa ani netvrdila (a ani to nevyšlo v konaní najavo), že by žalovaný vykonával akékoľvek kroky smerujúce k vymáhaniu pohľadávky. Aj v tejto súvislosti súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci, v dôsledku čoho považoval odvolanie žalovaného dôvodné.

Navyše, vydaním rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa konanie právoplatne končí tak, že žaloba na obnovu konania sa zamietá, odpadli dôvody na odloženie vykonateľnosti spomenutých rozsudkov, odvolací súd preto napadnutý rozsudok vo výroku II. zmenil (§ 388 CSP) tak, že návrh na odklad vykonateľnosti dotknutých rozsudkov zamietol (výrok II.). Odvolací súd žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu všetkých trov odvolacieho konania (výrok III.).

6. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa odôvodnené podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tvrdí dovolateľka vo vadnom postupe súdov v procese hodnotenia dôkazov, resp. podľa žalobkyne jediného dôkazu, z ktorého vyšiel podľa nej i mylný záver súdov oboch inštancií, že rozsudok súdu prvej inštancie z 18. februára 2015 bol žalobkyni doručený.

7.1. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento v zhode so súdom prvej inštancie iba z jediného a žalobkyňou spochybňovaného dôkazu - svedecká výpoveď JUDr. Vidovencovej ustálil, že rozsudok okresného súdu z 18. februára 2015 č. k. 36Cbi/7/2012-140, vyhotovený iba v slovenskom jazyku bol obsahom zásielky od AK Herceg s.r.o., ktorú dovolateľka prevzala 17. marca 2015. Dovolateľka namieta, že tento dôkaz nebol súdmi vyhodnotený vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi. Súdy tak podľa dovolateľky nesprávnym vyhodnotením dôkazu prijali záver o tom, že dovolateľka sa mohla oboznámiť s obsahom rozsudku prvej inštancie už 17. marca 2015.

7.2. Dovolateľka vytýka odvolaciemu súdu, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, resp. že v súdnom konaní nebol predložený hodnoverný dôkaz o tom, že by dovolateľka mala už v marci 2015 vedomosť o tom, čoho sa pôvodný súdny spor mal týkať. Dovolateľka nesúhlasí ani s úvahou odvolacieho súdu, a síce že dôvera dovolateľky v p. Z. nemôže byť vzhľadom na okolnosti odôvodnená a vytýka odvolaciemu súdu, že zo žiadneho vykonaného dôkazu v konaní pred súdom prvého stupňa nevyplýva, že dovolateľka, resp. Dr. Z. rozumejú slovenskému jazyku. Namieta, že odvolací súd svojimi úvahami dezinterpretoval súdom prvej inštancie ustálený skutkový stav, v ktorom postupe vidí porušenie princípu uvedeného v čl. 11 ods. 4 CSP. Vo vzťahu k namietanej prípustnosti svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP dovolateľka tvrdí, že samotné informácie v spojení so samotnými ubezpečeniami a písomnými vyhláseniami, ktoré dovolateľka získala v marci 2015, nemožno objektívne hodnotiť ako skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré dovolateľka bez svojej viny mohla použiť v pôvodnom konaní, teda už v marci 2015.

8. Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdí dovolateľka v nesprávnom právnom posúdení otázky prípustnosti podania žaloby na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP zo strany odvolacieho súdu a tvrdí nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu v jeho prvom výroku. Odvolací súd podľa dovolateľky nesprávne právne posúdil podanú žalobu na obnovu konania, ako neprípustnú a odôvodnil to tým, že sú tu skutočnosti, ktoré dovolateľka mohla použiť už v pôvodnom konaní. Právnu otázku formovala dovolateľka nasledovne: Možno podanú žalobu na obnovu konania, vzhľadom na konkrétny zistený skutkový stav a skutkové okolnosti, považovať za prípustnú v zmysle ust. § 397 písm. a) CSP, a to aj vo svetle očakávania definitívne priaznivého rozhodnutia pre dovolateľku v obnovenom konaní (v obnovenom konaní by sa dovolateľka vedela efektívne brániť a dosiahnuť rozhodnutie, ktoré by ju nezaväzovalo žalovanému zaplatiť požadovanú vysokú sumu, ktorú ako už vyplynulo aj z vykonaného dokazovania v konaní o povolenie obnovy konania, dovolateľka neprevzala)?, resp. je žaloba na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP skutočne neprípustná, ak sú budúcemu žalobcovi (vo vzťahu k žalobe na obnovu konania) síce známe určité skutočnosti a dôkazy objektívne existujúce už v čase pôvodného konania, tieto sú však najmä vo vzťahu k predmetu pôvodného konania natoľko bezobsažné, že nevyvolávajú, a ani nemôžu na strane budúceho žalobcu aj vzhľadom na špecifické skutkové okolnosti (existencia dobrej viery budúceho žalobcu na základe písomných potvrdení a ubezpečení) vyvolať bezprostrednú potrebu použiť ich v už v pôvodnom konaní?

8.1. Dovolateľka má za to, že iba samotné informácie v spojení s ubezpečeniami a písomnými vyhláseniami, ktoré získala v marci 2015, nemožno vo svetle daných skutkových okolností hodnotiť ako skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré dovolateľka bez svojej viny mohla použiť v pôvodnom konaní, t.j. už v marci 2015. Tieto skutočnosti sa stali kvalitatívne spôsobilými založiť začatie plynutia zákonnej subjektívnej trojmesačnej lehoty pre prípustné podanie žaloby na obnovu konania až v spojení s vedomosťou dovolateľky o existencii pohľadávky voči nej priznanej právoplatným rozsudkom, ktorú vedomosť získala dovolateľka od rakúskeho advokáta W. Z. najskôr 31. januára 2018, a teda až týmto momentom sa dovolateľka s prihladením na všetky špecifické skutkové okolnosti mohla najskôr dozvedieť o dôvode obnovy konania. Žalobkyňa tvrdí, že napriek tomu, že skutočnosti a dôkazy objektívne v čase pôvodného konania existovali, táto z procesného hľadiska nezavinila, že sa súd s nimi nemohol v pôvodnom konaní oboznámiť.

9. Dovolateľka nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu ani v jeho druhom výroku a tvrdí i nesprávne právne posúdenie odkladu vykonateľnosti rozsudkov v pôvodnom konaní zo strany odvolacieho súdu, ktorý svoje rozhodnutie podľa dovolateľky iba stručne odôvodnil tým, že len výška pohľadávky bez ďalšieho nezakladá dôvod hodný osobitného zreteľa, o to viac, keď žalobkyňa ani netvrdila, že by žalovaný vykonával akékoľvek kroky smerujúce k vymáhaniu pohľadávky. Uvedené právne posúdenie hodnotí dovolateľka ako nesprávne tvrdiac, že žalobkyni hrozí na základe vykonateľných rozsudkov majetková exekúcia, s akcentom na výšku pohľadávky, pričom dovolateľka nedisponuje takými aktívami, ktorými by mohla pohľadávku uspokojiť. Tvrdí, že ak žalovaný je v tomto konaní procesne aktívny, vyplýva z uvedeného tá skutočnosť, že má naďalej záujem na vymáhaní pohľadávky voči dovolateľke.

10. Dovolateľka záverom navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil, resp. zmenil tak, že rozsudok okresného súdu z 25. novembra 2020 potvrdí.

11. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobkyne uviedol, že odvolací súd postupoval správne, keď v zhode so zisteným skutkovým stavom súdu prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, že prebieha súdne konanie, ktorého je účastníčkou, najneskôr prevzatím rozsudku okresného súdu o určení neúčinnosti právneho úkonu 17. marca 2015 a tieto skutočnosti mohla nadväzne použiť ako odvolací dôvod pri podaní odvolania v pôvodnom konaní. Rovnako za účelovú považuje argumentáciu dovolateľky, že rozsudky súdu prvej a druhej inštancie v pôvodnom konaní boli údajne postavené výlučne na skutkovom zistení o obsahu zásielky z výpovede M.. S.. Z uvedeného je podľa žalovaného zrejmé, že prípustnosť obnovy konania nie je daná, rozsudok odvolacieho súdu považuje za riadne zdôvodnený, preskúmateľný a ústavne konformný. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

13. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

14. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

15. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

18. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

19. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP

20. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP a tvrdí zásah do jej práva na spravodlivý proces, spočívajúci vo vadnom postupe súdov oboch inštancií v procese hodnotenia dôkazov. Vytýka súdom, že nepresvedčivý záver o doručení rozsudku súdu prvej inštancie v pôvodnom konaní z 18. februára 2015, ktorý mal byť obsahom zásielky doručenej žalobkyni 17. marca 2015, ustálili iba z jediného a žalobkyňou spochybňovaného dôkazu - svedeckej výpovede M.. S.. Dovolateľka namieta, že tento dôkaz nebol súdmi vyhodnotený vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento v rozhodnutí svojimi úvahami deformuje súdom prvej inštancie z vykonaného dokazovania ustálený skutkový stav, čo smeruje k jeho nesprávnemu vyhodnoteniu a porušeniu princípu uvedeného v čl. 11 ods. 4 CSP. Z vykonaného dokazovania podľa žalobkyne nevyplýva skutočnosť, že by dovolateľka mala už v marci 2015 vedomosť o tom, čoho sa pôvodný súdny spor mal týkať. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento informácie v spojení so samotnými ubezpečeniami a písomnými vyhláseniami, ktoré dovolateľka získala v marci 2015 nesprávne zhodnotil ako skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré dovolateľka bez svojej viny mohla použiť v pôvodnom konaní, teda už v marci 2015. Dovolateľka nesúhlasí ani so záverom odvolacieho súdu, a síce že dôvera dovolateľky v p. Z. nemohla byť vzhľadom na okolnosti odôvodnená, ako aj s úvahou, že dovolateľka, resp. W.. Z. rozumejú slovenskému jazyku.

21. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP, zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. O uvedený prípad sa však podľa dovolacieho súdu v súdnej veci nejedná.

22. Ako nespôsobilú založiť prípustnosť dovolania hodnotí najvyšší súd dovoláciu námietku žalobkyne, týkajúcu sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov, ktorým súdy následne dospeli k podľa nej nesprávnym skutkovým zisteniam (že obsahom zásielky doručenej žalobkyni 17. marca 2015 je rozsudok súdu prvej inštancie v pôvodnom konaní z 18. februára 2015; že dovolateľka mala už v marci 2015 vedomosť o pôvodnom súdnom konaní; že skutočnosti, ktoré dovolateľka získala v marci 2015 sú skutočnosťami resp. dôkazmi, ktoré dovolateľka mohla použiť v pôvodnom konaní) a ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama o sebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. nezakladá.

22.1. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C.s.p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd"). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C.s.p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Z obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalobkyňa ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

23. Dovolací súd považuje za dôležité upozorniť, že súdy oboch inštancií, v rámci vysporiadania sa so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania skúmali naplnenie podmienok prípustnosti žaloby na obnovu konania proti právoplatnému rozsudku, upravených ust. § 397 CSP. Kľúčovou v rozhodovanej veci bola skutočnosť, či z hľadiska ust. § 397 písm. a) CSP žalobkyňa mohla skutočnosti (plnomocenstvo v pôvodnom konaní zo 4. septembra 2012 so sfalšovanými podpismi žalobkyne, na základe ktorého ju v pôvodnom konaní zastupovala AK Herceg, s.r.o., a na VPD z 31. januára 2011, ktorý bol v konaní úspešne použitý proti nej ako dôkaz o tom, že prijala žalovanú sumu) bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, resp. kedy získala žalobkyňa vedomosť o týchto skutočnostiach, ktoré môžu privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ dovolateľka tvrdí, že odvolací súd v rozhodnutí svojimi úvahami deformuje súdom prvej inštancie z vykonaného dokazovania ustálený skutkový stav, čo smeruje k jeho nesprávnemu

vyhodnoteníu a porušení princípu uvedeného v čl. 11 ods. 4 CSP, nakoľko z vykonaného dokazovania podľa žalobkyne nevyplýva skutočnosť, že by dovolateľka mala už v marci 2015 vedomosť o tom, čoho sa pôvodný súdny spor mal týkať, s uvedeným nemožno súhlasiť. Odvolací súd v bode 12. odôvodnenia svojho rozsudku jednoznačne uviedol, že preberá skutkový stav ustálený súdom prvej inštancie, keďže nezistil, že by tento porušil pravidlá pri hodnotení dôkazov (čl. 15 a § 191 CSP). Vykonaným dokazovaním už súd prvej inštancie zistil, že o pôvodnom konaní sa žalobkyňa dozvedela v marci 2015 keď uzavrel, že obsahom zásielky doručenej žalobkyni 17. marca 2015 bol prvoinštančný rozsudok z tohto konania. Tento skutkový záver odvolaním nebol napadnutý, z ktorého dôvodu odvolací súd bol ním viazaný, a to bez ohľadu na to, že žalobkyňa s ním vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasila. Odvolací súd rovnako v zhode so záverom okresného súdu uviedol, že pokiaľ žalobkyňa na jednom mieste tvrdí, že s obsahom zásielky, ktorá jej bola doručená, sa neoboznámila, pretože zásielku neotvorenú odovzdala svojmu manželovi (zápisnica z pojednávania, čl. 205), nemôže byť úspešná jej obrana, že obsahom zásielky nebol prvoinštančný rozsudok. Súd prvej inštancie taktiež skonštatoval, že žalobkyňa sa v marci 2015 osobne stretla so svedkom Z., ktorý ju informoval o tomto súdnom konaní (bod 30. rozhodnutia okresného súdu). Odvolací súd teda komplexne vychádzal už zo skutkových zistení súdu prvej inštancie a zhodne s okresným súdom uviedol, že žalobkyňa sa o skutočnostiach, ktoré uplatnila ako dôvod obnovy konania, dozvedela ešte počas pôvodného konania (bod 15. rozsudku odvolacieho súdu), a to jednak zo zásielky doručenej žalobkyni 17. marca 2015, ako aj zo stretnutia so svedkom Z. v marci 2015, na ktorom sa žalobkyňa dozvedela o faktúre č. 201520 vystavenej AK Herczeg s.r.o. na úhradu odmeny za zastupovanie v pôvodnom konaní (č.l. 178 spisu) a na ktorom aj došlo k spísaniu vyhlásenia L.. Z. z 22. marca 2015 (č.l. 5, 26, 31), v ktorom pán Z. potvrdil, že sfaľšoval podpis žalobkyne ako na generálnej plnej moci, tak aj na výdavkovom pokladničnom doklade z 31. januára 2011 (bod 10. rozhodnutia okresného súdu). Na tomto stretnutí sa žalobkyňa dozvedela aj o súdnom konaní na Okresnom súde Trnava sp. zn. 36Cbi/7/2012 a existencii pohľadávky voči žalobkyni (bod 8. rozhodnutia okresného súdu). Z výsluchu žalobkyne pred okresným súdom ako aj z bodu 10. odôvodnenia jeho rozhodnutia taktiež vyplýva, že žalobkyňa „do návštevy pána Z. v marci 2015 nevedela nič o žiadnom súdnom konaní na Slovensku, ktorého by mala byť účastníčkou. Podpísaním obsahu oboch potvrdení mala za to, že vec je pre ňu ukončená, vybavená a preto ani nevidela dôvod na to sa zaujímať, či je aj naďalej voči nej vedené nejaké súdne konanie na Slovensku a s akým výsledkom". Z výpovede svedka L.. Z. a z bodu 11. rozhodnutia okresného súdu taktiež vyplýva, že „ešte pred jeho návštevou žalobkyne a jej manžela v marci 2015 ju manžel žalobkyne telefonicky informoval, že prevzal nejakú zásielku zo Slovenska, že ide o nejakú sumu a žalovanou je jeho manželka. Povedal mu, že o tom informoval svoju manželku, a aby sa stretli". Okresný súd ďalej v bode 12. uviedol, že svedkyňa M.. S. uviedla, že „rozsudok súdu I. stupňa č. k. 36Cbi/7/2012-140 z 18. februára 2015 doručovali priamo žalovanej do cudziny a má aj doručenkú, podľa ktorej bol rozsudok doručený žalovanej dňa 17. marca 2020. K rozsudku pripojili sprievodný list v anglickom jazyku zo dňa 10. marca 2015 (č.l. 208 spisu). Zároveň doručili žalovanej aj výpoveď plnomocenstva, ktoré skončilo po napísaní a podaní odvolania".

23.1. Z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP vyplýva, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Z obsahu spisu ako i rozhodnutí súdov oboch inštancií je zrejmé, že k záveru odvolacieho súdu o vedomosti žalobkyne o existencii vyššie uvedených skutočností predstavujúcej objektívnu možnosť ich v pôvodnom konaní použiť, súdy dospeli na základe riadne vykonaného dokazovania a dovolací súd nie je oprávnený posudzovať a prehodnocovať procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav zo strany súdov a zaoberať sa skutkovými otázkami. Dovolací súd zdôrazňuje, že svedecká výpoveď M.. S., z ktorej okrem iného vyplýva, že obsahom zásielky zo 17. marca 2022 bol rozsudok súdu I. stupňa, nebola jediným dôkazom, ktorý preukázal vedomosť žalobkyne o pôvodnom súdnom konaní a o skutočnostiach, ktoré mohla v pôvodnom konaní použiť s vierou v pre ňu priaznivejšieho rozhodnutia vo veci. Odvolací súd v bode 18. svojho rozhodnutia napokon sám uviedol, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti nezistil žiadne okolnosti, ktoré by žalobkyni znemožňovali dané skutočnosti použiť v pôvodnom konaní, a to dokonca hneď, ako sa o nich dozvedela, v dôsledku čoho treba uzavrieť, že žalobkyňa procesne zavinila, že tieto skutočnosti neboli súdu oznámené.

23.2. Pokiaľ dovolateľka nesúhlasí s úvahou odvolacieho súdu, že dôvera žalobkyne v p. Z. nemôže byť vzhľadom na okolnosti odôvodnená a vytýka odvolaciemu súdu, že zo žiadneho vykonaného dôkazu v konaní pred súdom prvého stupňa nevyplyva, že dovolateľka, resp. W. Z. rozumejú slovenskému jazyku, k uvedenému dovolací súd iba pripomína, že odvolací súd argumentáciu súdu prvej inštancie o jazykovej bariére žalobkyne označil za nadbytočnú, pretože žalobkyňa v prvoinštančnom konaní nikdy netvrdila, že sa nevedela s prvoinštančným rozsudkom oboznámiť preto, že bol v slovenčine (tvrdila, že zásielku prevzala a neotvorenú ju odovzdala manželovi). Navyiac i súd prvej inštancie mal v konaní preukázané, že v slovenčine boli vyhotovené aj rozsudky zaslané W. Z. dňa 31. januára 2018 žalobkyňi a ak súd prvej inštancie v ďalšom vychádzal z vyjadrenia žalovanej, že sa s rozhodnutiami oboznámila dňa 31. januára 2018 potom, ako správne uviedol odvolací súd to, že rozhodnutia boli vyhotovené len v slovenčine, nepredstavovalo takú jazykovú prekážku, aby sa s nimi neoboznámila (prinajmenšom v takej miere, aby vedela, že sa týkajú jej samotnej).

23.3. Dovolací súd vo vzťahu k žalobkyňou tvrdenej prípustnosti dovolania v zmysle ust. 420 písm. f) CSP záverom uvádza, že z rozsudku odvolacieho súdu ako aj z konania, ktoré mu predchádzalo je zrejmé a pre vec relevantné, že súdy sa námietkou vedomosti, resp. nevedomosti žalobkyne o existencii skutočností predstavujúcej objektívnu možnosť ich v pôvodnom konaní použiť a čase, kedy žalobkyňa získala vedomosť o týchto skutočnostiach zaoberali a pokiaľ dospeli k záveru, že žalobkyňa túto vedomosť získala už v marci 2015, dovolací súd nemá v rámci limitov svojej prieskumnej činnosti možnosť vstupovať do takto zisteného skutkového stavu.

24. Len celkom výnimočne môžu nastať prípady, keď práve skutkové zistenia prvostupňového a druhostupňového súdu sú natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavujú porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami), a preto Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky neostáva nič, len kasačným rozhodnutím v dovolacom konaní poskytnúť ochranu týmto právam. Ide obvykle o situáciu, keď je zistenie skutkového stavu prima facie natoľko chybné, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť. Podstatou prieskumu teda nebýva prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). Dovolací súd v intenciách k vyššie uvedenému konštatuje, že o taký prípad sa v tu preskúmanej dovolacej veci nejedná.

24.1. Dovolací súd navyiac akcentuje, že pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie požiadavky, že nesprávnym procesným postupom súd znemožnil dovolateľovi realizovať jemu patriace procesné práva a zároveň intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo v danom prípade podľa najvyššieho súdu dovolateľka nepreukázala. Vzhľadom na uvedené skutočnosti konanie pred odvolacím súdom v rozhodovanej veci nebolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP, preto dovolací súd považuje dovolanie žalobkyne v tejto časti za nedôvodné.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP

25. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobkyne prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

26. Dovolateľka v časti dovolania, ktorého prípustnosť odvodzuje od ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdí nesprávne právne posúdenie otázky prípustnosti podania žaloby na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP zo strany odvolacieho súdu a tvrdí nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu v jeho prvom výroku. Odvolací súd podľa dovolateľky nesprávne právne posúdil podanú žalobu na obnovu konania ako neprípustnú a odôvodnil to tým, že sú tu skutočnosti, ktoré dovolateľka mohla použiť už v pôvodnom konaní. V tejto súvislosti za dovolacím súdom doposiaľ nevyriešenú a pre rozhodnutie vo veci podľa žalobkyne podstatnú označila dovolateľka nasledujúcu právnu otázku:

1./ Možno podanú žalobu na obnovu konania, vzhľadom na konkrétny zistený skutkový stav a skutkové okolnosti, považovať za prípustnú v zmysle ust. § 397 písm. a) CSP, a to aj vo svetle očakávania

definitívne priaznivého rozhodnutia pre dovolateľku v obnovenom konaní (v obnovenom konaní by sa dovolateľka vedela efektívne brániť a dosiahnuť rozhodnutie, ktoré by ju nezaväzovalo žalovanému zaplatiť požadovanú vysokú sumu, ktorú ako už vyplynulo aj z vykonaného dokazovania v konaní o povolenie obnovy konania, dovolateľka neprevzala?).

Dovolateľka túto otázku špecifikovala aj nasledovne: Je žaloba na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP skutočne neprípustná, ak sú budúcemu žalobcovi (vo vzťahu k žalobe na obnovu konania) síce známe určité skutočnosti a dôkazy objektívne existujúce už v čase pôvodného konania, tieto sú však najmä vo vzťahu k predmetu pôvodného konania natoľko bezobsažné, že nevyvolávajú, a ani nemôžu na strane budúceho žalobcu aj vzhľadom na špecifické skutkové okolnosti (existencia dobrej viery budúceho žalobcu na základe písomných potvrdení a ubezpečení) vyvolať bezprostrednú potrebu použiť ich v už v pôvodnom konaní?

Dovolateľka má za to, že iba samotné informácie v spojení s ubezpečeniami a písomnými vyhláseniami, ktoré získala v marci 2015, nemožno vo svetle daných skutkových okolností hodnotiť ako skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré dovolateľka bez svojej viny mohla použiť v pôvodnom konaní, t.j. už v marci 2015. Žalobkyňa tvrdí, že napriek tomu, že skutočnosti a dôkazy objektívne v čase pôvodného konania existovali, táto z procesného hľadiska nezavinila, že sa súd s nimi nemohol v pôvodnom konaní oboznámiť.

27. Žalobkyňa v rozhodovanej veci vyvodzovala prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t.j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí).

27.1. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

28. Dovolací súd vo vzťahu k uvedenému uvádza, že za právnu otázku v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP nemožno považovať právne posúdenie skutkového stavu v konkrétnom prípade, ale len taký výklad právneho predpisu, ktorý na jednej strane zodpovie otázku explicitne nezodpovedanú textom právneho predpisu a na strane druhej umožňuje jeho zovšeobecnenie a aplikáciu aj pre iné prípady. Za právnu otázku nemožno považovať právne vyhodnotenie skutkovej situácie v individuálnom prípade danom vykonaným dokazovaním. Otázky položené dovolateľkou súdu, vymedzené vzhľadom na konkrétny zistený skutkový stav a skutkové okolnosti, či dokonca obsahujúce tvrdenie o existencii vedomosti žalobkyne o určitých skutočnostiach a dôkazoch objektívne existujúcich už v čase pôvodného konania, ktoré sú však vo vzťahu k predmetu pôvodného konania podľa dovolateľky bezobsažné, nie sú otázkami náležite vymedzenými v zmysle § 432 CSP. Ide skôr o akési neurčité úvahy dovolateľky, z ktorých vyplýva jej nesúhlas s výsledkom konania, resp. nesúhlas so zistením a záverom súdov o vedomosti žalobkyne o existencii pôvodného konania už v marci 2015. Z dovolania nevyplýva žiadna právna otázka, od ktorej vyriešenia by mal rozsudok krajského súdu závisieť, naopak, je podľa najvyššieho súdu evidentné, že žalobkyňa sa prostredníctvom svojho dovolania snaží domôcť posúdenia zisteného skutkového stavu, čo v žiadnom prípade nepredstavuje dovolací dôvod v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP. Všeobecná nespokojnosť dovolateľky a samotná polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP.

29. Dovolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že záver súdu o tom, či je určitá skutočnosť preukázaná, alebo nie je výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov. Ide o skutkovú úvahu, nie o právne posúdenie (viď napr. II. ÚS/205/2022). Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti

skutkovým zisteniam. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

30. Dovolací súd naviac dodáva, že pokiaľ dovolateľka preukázateľne nebola v pôvodnom konaní zastúpená, neboli jej ani doručené rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní, z ktorého dôvodu nemohli tieto nadobudnúť právoplatnosť, a teda nemohol byť ani návrh na obnovu konania prípustný, nakoľko tento je možné podať výlučne voči právoplatnému rozhodnutiu súdu.

31. Dovolateľka nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu ani v jeho druhom výroku a tvrdí i nesprávne právne posúdenie odkladu vykonateľnosti rozsudkov v pôvodnom konaní zo strany odvolacieho súdu, ktorý svoje rozhodnutie podľa dovolateľky iba stručne odôvodnil tým, že len výška pohľadávky bez ďalšieho nezakladá dôvod hodný osobitného zreteľa, o to viac, keď žalobkyňa ani netvrdila, že by žalovaný vykonával akékoľvek kroky smerujúce k vymáhaniu pohľadávky. Uvedené právne posúdenie hodnotí dovolateľka ako nesprávne tvrdiac, že žalobkyni hrozí na základe vykonateľných rozsudkov majetková exekúcia, s akcentom na výšku pohľadávky, pričom dovolateľka nedisponuje takými aktívami, ktorými by mohla pohľadávku uspokojiť. Tvrdí, že ak žalovaný je v tomto konaní procesne aktívny, vyplýva z uvedeného tá skutočnosť, že má naďalej záujem na vymáhaní pohľadávky voči dovolateľke.

32. Pokiaľ ide o dovolateľkou označenú prípustnosť jej dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vo vzťahu k druhému výroku rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 421 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP. V zmysle ust. § 357 písm. j) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia.

32.1. V súdnej veci súd prvej inštancie II. výkonom svojho rozsudku odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 36Cbi/7/2012-140 z 18. februára 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 31CoKR/3/2015-176 z 20. júna 2016. Odvolací súd na odvolanie žalovaného druhým výkonom svojho rozsudku zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho II. výroku tak, že návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Trnava z 18. februára 2015 č. k. 36Cbi/7/2012-140 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 20. júna 2016, č. k. 31CoKR/3/2015-176 zamietol. V danom prípade konajúci súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom, avšak v časti, v ktorej rozhodoval o vykonateľnosti je potrebné toto rozhodnutie posúdiť ako rozhodnutie vo forme uznesenia (§ 234 CSP), ergo odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. j) CSP a prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 C.s.p., v zmysle vyššie uvedeného, teda ani v tomto prípade nie je daná.

33. Žalobkyňa napadla dovolaním aj tretí výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak vo vzťahu k uvedenému neposkytla súdu žiadnu argumentáciu.

34. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 420 písm. f) CSP nevyplýva, pričom prípustnosť dovolania žalobkyne v rozhodovanom spore nebola založená ani podľa ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) CSP, s poukazom na § 421 ods. 2 CSP, v spojení s § 357 písm. j) CSP, dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c) a f) CSP, ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

35. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 CSP.

36. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.